

Piše:

Nebojša
Janković

Vankuver, decembra 2003.

SLIKARSKI DNEVNIK ELE FLEŠ

Krajem prošle godine kulturni život Vankuvera obogaćen je jednom zanimljivom likovnom izložbom. U "Elliot Louis" galeriji na samom ulazu u gradsku umetničku oazu Granville Island, izložena su platna, crteži i grafike Ele Fleš.

koje prate različite faze odnosa muškarca i žene."

Ono što posetiocu već na prvi pogled pada u oči, to je kontinuitet i ponavljanje motiva koji iz slike u sliku prate rađanje, razvoj, različite transfor-

El Fleš živi i slika u Vankuveru već više od dve decenije. Likovnu Akademiju završila je u Beogradu. Pored Kanade, često izlaže i u Kaliforniji. Zanimljivo je da je Ela po ocu Irkinja, po majci Srpkinja (rodnom iz Arandelovca, srca Šumadije) sa genetskim kodom dva naroda koja su, srazmerno svojoj veličini, možda i najviše dala evropskoj književnosti i umetnosti.

boku, pre je neka vrsta posmatrača nego učesnika. I tu je i nije i blizu i daleko i stvaran i mitski, izvan svake definicije i skoro izvan domašaja.

Sem nekoliko većih slika sa pomenutim motivom, glavna komponenta izložbe i, možda, njena najveća vrednost je konceptualna doslednost u nameri da se kontinuitet i većito ponavljanje priče o Adamu i Evi aranžira kao neka vrsta likovnog emotivnog stripa u nastavcima.

ko što je čitav niz manjih slika, grafika i crteža linearno postavljen duž celog zida, a ispod svake slike sa epizodom iz odnosa "njega" i "nje" ispisana je običnom olovkom kratka, je-

bac", "Teško je onima koji ne veruju", "Sakriti ili otkriti? Sve spada sa mene

Koncipirana kao vrsta likovnog emotivnog dnevnika sa simboličnim nazivom "Diary of heart in con-

macije, nestajanje i ponovno buđenje jedne emotivne veze.

Glavni (i jedini) protagonisti ove priče bez kraja i početka su, kako se i moglo pretpostaviti, On i Ona, muški i ženski akt u vremenu i prostoru, Adam i Eva na svom putovanju kroz život i različite mene svog u mnogo čemu kontroverznog odnosa. Dva lika koja kao da plutaju jedan kraj drugog, nikad se potpuno ne sjedinjujući, ali ni sasvim udaljavajući, izražavaju slikarskim jezikom sva iskušenja i ograničenja ne samo svoje emotivne veze već i ljudske komunikacije u širem smislu.

Lociran u nekakvom lebdećem položaju u prostoru nalik na izmaglicu, ženski akt pruženim rukama i pogledom uperenim navise ka svom partneru na većini slika upravo je odraz večite težnje za stapanjem i jedinstvom. Muškarac, sa druge strane, na momente je

zaštitnički lik koji se nadvija nad svojom partnerkom, ali češće, sa rukom na

kao haljina, kao štit", "Budna, ali nastavljaajući da sanjam", pa sve do onog skoro Preverovskog optužujućeg prsta uprtog prema celom "muškom rodu": "Pronašao je prave reči koje će odjekivati dovoljno snažno i dovoljno dugo, da bi mogao da ode".

Sem neospornih likovnih kvaliteta, izložba Ele Fleš pleni neverovatnom iskrenošću i željom za direktnom i neposrednom komunikacijom sa publikom "Morala sam to da izbacim iz sebe", kako mi reče dan uoči zatvaranja,

zgrovita, poetska poruka iz ove specifične intimne ispovesti: "Prvi polju-

"a na gledaocima je da to tumače kako ko hoće." *

flici" izložba je, po rečima autora, "pokušaj da se izrazi čitav spektar emocija